

чаканието заповѣдь отъ началника на опълчението Генералъ Столѣтова, до когото още снощи бѣха испратени отъ Подполковника Ринкевича охотниците конни опълченци: Мито Анковъ, Иванъ Цвѣтковъ, Коста Бошняковъ, Иванъ Бошняковъ и Русина Пустовойтовъ, които, съ голѣмъ рискъ за живота си, успѣли да минатъ подъ неприятелскитѣ крушуми и точно да изпълнятъ заповѣдта на началството си.

До самата рѣчица, при влизанието въ пѣтя. между лозята, срѣцнахме 4-та дружина съ една батарея, която идеше да се присѣдини къмъ опълчението. Офицеритѣ отъ казаната дружина ни срѣцнаха твърдѣ съчувствено, като ни поздравляваха съ блѣстящата битка и избавлението ни отъ смъртта. Между тѣзи бѣше и Штабсъ Капитанъ Михида. Азъ не можахъ да се удържа отъ да го не попитамъ.

— Избѣгаха ли опълченцитѣ отъ първия вистрѣлъ.

— Коня е на четири крака и пакъ се спъва, а човекъ е на два, отвърна Михида сконфузено.

— Азъ бѣхъ увѣренъ, каза Майоръ Рѣдкинъ, че опълченцитѣ юнашки ще се биятъ.

И наистина, Майоръ Рѣдкинъ, съставляваше противоположностъ на онѣзи офицери, които нападаха опълченцитѣ. Той бѣше безкрайно справедливъ и добрякъ. Той не само не си позволяваше да псува, бие опълченцитѣ и имъ прикачва най-унизителни, за войнишкото звание, епитети, но и твърдѣ горѣщо се застъпваше за онеправданитѣ, биле тѣ Българи, или Русси. За туй, съ малко изключение, и неговитѣ подчинени офицери слѣдваха примѣра на своя началникъ.

4-та дружина зае своето въ походното движение мѣсто. Встъпихме въ лозята и триндафилитѣ, за които говорихъ по горѣ. Но сега градинитѣ нѣмаха онѣзи привлекателностъ и очарователенъ изгледъ, каквито имаха прѣди десетина дена. Не се хвърляха въ очитѣ ни ослѣпителната зеленина, ни цвѣтята; не се чувствуваше и упоителния ароматъ отъ триндафила. . . . Напротивъ, цѣлото пространство имаше монотоненъ изгледъ. Листитѣ на лозята и дърветата повѣхнали, клонитѣ, прѣгнати подъ тежестта на плодетѣ.